

Paradoxa Piris

Dij, 17/06/2010 per Jordi Llisterri...

[Laeto animo](#)

Si hi ha tòpics gastats en l'anàlisi periodística, un és descriure la situació com una paradoxa. Un altre és dir que la realitat supera la ficció. Però és que el cas del bisbe Piris dona per **un festival de tòpics**, per paradoxal i perquè mai ens ho hauríem cregut si ens ho haguessin explicat.

El cas és que quan Joan Piris -que acaba de ser motiu [d'un manifest de suport](#) de la societat lleidatana- va arribar procedent de Menorca, **el nomenament a Lleida no va ser rebut precisament amb focs artificials**. No per la persona o el tarannà, sinó perquè Lleida acabava de rebre la bufetada de [l'acord signat](#) per l'administrador apostòlic Xavier Salinas que reconeixia a Barbastre la titularitat de les obres de la Franja i comprometia la seva entrega en 30 dies. No calia ser un doctorat en lectura diària de la premsa per saber que aquest acord no era viable, però Piris va creure en la paraula del nunci que li va dir que el tema del litigi estava tancat i que ell només anava a fer de pastor, que és el que sap fer i el que li agrada. Per això Piris va arribar dient que [aquell tema no havia d'ocupar](#) el seu mandat i que el que l'urgia era l'anunci de l'Evangeli. Evidentment, això està molt bé però també va ser una decepció pels fills de Ciuraneta que havien lluitat per la unitat de la col·lecció. **Piris, en definitiva, representava el final de la partida.**

Però sense el bisbe al capdavant, la societat lleidatana va continuar treballant per preservar la unitat del Museu, mentre Piris no ha volgut mai emprendre ni recórrer cap procés judicial ni administratiu per aturar el lliurament a Barbastre. Just el contrari, **ha fet el que preveia l'acord: sol·licitar el lliurament de les obres d'art**. I si no ha fet el que també li han demanat -agafar ell mateix les obres i portar-les a Barbastre- és perquè no pot: una obra d'art no es mou d'un lloc a l'altre com qui canvia de lloc un gerro al menjador de casa, i perquè necessita el permís del Consorci del Museu que actualment és el depositari de les peces, Consorci que alhora ha de tenir l'autorització de la Generalitat. Així, **a un bisbe plenament disposat a entregar les peces a Barbastre, les entitats lleidatanes que defensen la unitat de la col·lecció li fan un manifest de suport?**

Doncs si, perquè **Piris és obedient a Roma i també a la veritat** (estaria bé poder llegir sencera la carta que ha enviat als bisbes on ell mateix ho explica). Per això, quan a l'Aragó van promoure per la via civil l'exequàtor (demanar a un jutge civil que apliqués el decret vaticà), [l'advocat de Piris](#) va dir que no era procedent. I quan els Amics del Museu van obrir la via civil perquè es reconegui que Lleida té la propietat de les obres i no Barbastre com diu el Vaticà, [el representant del](#)

[bisbat](#) va dir que certament hi ha uns papers que diuen que les obres les va adquirir fa 100 anys el bisbe Messeguer per compra i no en dipòsit. I, a més, que l'any 1947 un altre document avala aquesta propietat. I si ho diu, és perquè és el que hi ha, i si un jutge ha de dictar sentència sobre aquest tema, sense pressuposar quina ha de ser, no es pot negar el que existeix.

I, això, **dir la veritat quan et pregunten, és el que ha encès els ànims a l'Aragó i l'allau de despropòsits que [ha hagut d'escoltar](#) i llegir Joan Piris.** I, això, un allau de despropòsits contra un bisbe que **en poc menys de dos anys [s'ha guanyat la confiança de la gent de Lleida](#)** és el que els ha mogut a dir que estan al costat del bisbe Piris. Tant dins de la diòcesi, com en la societat civil. Això, abans que cap germà en l'episcopat ni purpurat sortís publicament en la seva defensa, mentre els bisbes aragonesos fan pinya amb Barbastre i tots s'han manifestat públicament [del dret i del revés](#) sobre el tema. De fet, **a Lleida tampoc s'acaba d'entendre gaire aquesta doble vara de mesura de la unitat episcopal.**

Però això vol dir que Piris ha canviat d'opinió? Doncs, no. Si no entrega les obres d'art no és perquè no vol, sinó perquè no pot. El que ha canviat és que se n'ha adonat que el problema no té solució, que l'entrega com està prevista per Roma és inviable i que **cal trobar una altra sortida.** I, aquí, és on ara realment hi ha d'haver un gir en el litigi de Lleida. Ja poden canviar el bisbe, que el que faci 22 darrera seu tampoc ho resoldrà. **Ja n'han cremat tres, però o a Roma enfoquen el tema d'una altra manera (que fins ara curiosament només ha atès les raons de Barbastre) o això no té solució.** Un altre dia en podem parlar.